

Поворот

Степан Бен

Окселентують, клекотять вози.
Дзвінка луна переорала вечір.
А погляди вже п'ють ясні димки,
По-дружньому підморгують малечі,
Що роєм десь повисла на задку.
Яка глибока, невимовна радість —
По довгих роках боротьби та мандрів
Зустрінуть дім і милих у цвіту!
Як і раніш – на вигоні криниця,
По-давньому киває журавель.
А серце, ніби перелітна птиця,
Назад минуле і нове несе.
Якісь думки чи спогади ще тануть.
Та не вернуть минулого назад!
Усе село, мов яблуневий сад,
Стоїть в рожевому тумані.
Напівзабутий милий краєвид.
Юнацьких літ ява неповторима.
Як і колись, під тином парубки
Коханок пригортають чорнобривих,
Що безсоромно, радісно кричать
Високими, дзвінкими голосами.
О скільки весен одцвіте з піснями
І заплідниться молодих дівчат!
Усе як слід, як і повинно бути.
Саме життя розоре цілину.
І – може статися – мої онуки
По-іншому співатимуть весну.
І, може бути, в такий же синій вечір
У такт хрущам задзвонять літаки.
І по-новому розцвітуть сади,
І люди, і серця, і речі.